

Una recuperació econòmica i humanística

La irrupció de la terrible pandèmia mundial provocada pel covid-19 ha posat de manifest –encara que de la forma més tràgica possible– la importància d'aquells serveis que configuren l'essència de l'estat del benestar, així com la valentia dels professionals que amb el seu esforç encomiable els han mantingut en funcionament malgrat l'excepcionalitat de les circumstàncies.

Els últims mesos han estat especialment intensos en molts sentits; sobretot per a aquells professionals liberals que han vist reduïts dràsticament i durant molts mesos els seus ingressos per les conseqüències d'un alentiment sense precedents i generalitzat de l'economia. Les restriccions i les limitacions de l'activitat comercial –que en molts sectors s'han estès més enllà del confinament– han hagut d'anar acompanyades de mesures dirigides a garantir la supervivència del teixit econòmic i productiu del país, integrat majoritàriament per pimes i treballadors autònoms.

Malauradament, l'impacte de la crisi sanitària ha fet que moltes d'aquestes ajudes no hagin estat suficients per evitar el cessament de moltes activitats i la insolvència de nombroses empreses, que abans del primer estat d'alarma, que es va declarar al mes de març, eren plenament viables, funcionaven amb normalitat i servien de suport per a moltes famílies. En aquest sentit, s'han adoptat mesures que amb certa crítica –encara que sent conscients de les dificultats del context actual– es pot considerar que han arribat tard i en alguns casos fins i tot de manera irregular, ja que moltes de les ajudes disposades variaven ostensiblement en funció de cada territori.

M. EUGÈNIA GAY

PRESIDENTA DE L'ASSOCIACIÓ INTERCOL·LEGIAL DE COL·LEGIS PROFESSIONALS DE CATALUNYA

Una de les primeres reivindicacions que vam haver de fer des dels col·legis i les associacions professionals va ser l'extensió d'aquestes mesures també per a aquelles persones que, treballant per compte propi, estaven adscrites com a mutualistes en un sistema alternatiu al RETA, ja que, incomprensiblement, no havien estat incloses en les ajudes aprovades per als autònoms, malgrat que estaven patint les mateixes dificultats econòmiques. A Catalunya vam haver d'esperar fins al decret llei 39/2020 de 3 de novembre, de mesures extraordinàries de caràcter social per fer front a les conseqüències del covid-19, perquè l'equiparació entre mutualistes i persones autònoms –que es reclamava enèrgicament des de diferents instàncies– finalment es materialitzés.

Així mateix, molts col·legis professionals i mútues han hagut de fer un esforç extraordinari per aprovar mecanismes de suport propis per als seus membres, com l'ajornament i

prorrateig de quotes, la disposició de paquets d'ajuda destinats a mutualistes i als seus familiars directes, la concessió de préstecs i crèdits tous per impulsar la reactivació de l'activitat, o fins i tot mesures d'acompanyament emocional per lluitar contra els sentiments de soledat i aïllament derivats d'aquest insòlit escenari.

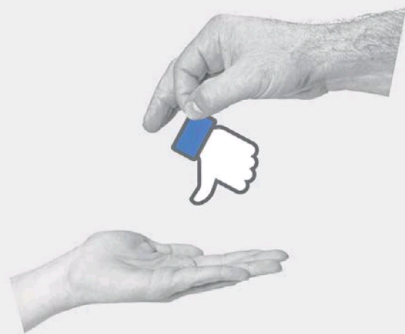
D'altra banda, la capacitat adquisitiva de la ciutadania ja es va reduir de forma considerable arran de la crisi de l'any 2008, i des d'aleshores s'han incrementat les situacions de dependència a partir de prestacions i subsidis. El covid-19 ha incidit encara més en l'augment de les desigualtats en termes generals, i en el cas de les professions liberals les injustícies s'han pogut sentir amb més intensitat entre els joves, per les dificultats d'accedir al mercat de treball en unes condicions dignes, i entre les dones, per l'existència d'una intolerable bretxa salarial, l'anomenat sostre de vidre, la infrarepresentació femenina en els òrgans de decisió de les empreses i una conciliació laboral i familiar que encara continua molt lluny de la necessària coresponsabilitat.

Ens trobem en un punt d'inflexió en el qual hem de reclamar la importància de les professions i exigir dels poders públics la necessitat de repensar l'economia aprofundint en els valors i en aquells serveis essencials com la salut, la justícia o la investigació científica, que històricament s'han defensat amb vehemència des dels col·legis professionals. Ara més que mai, cal treballar amb esperança i il·lusió renovada per impulsar entre tots i totes, en un exercici de responsabilitat col·lectiva, la tan anhelada recuperació econòmica i anímica que requereix la societat en un moment en què s'imposa la reivindicació d'una visió humanística de les coses.

L'impacte de la crisi sanitària ha fet que moltes ajudes no hagin estat suficients per evitar insolvències

DE FIT A FIT

Gran demanda contra Facebook per monopoli

JORDI DURÓ

Ultratge a la bandera i altres misèries

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRITOR

La justícia espanyola continua la seva ofensiva política, i ara és el Tribunal Constitucional el que estableix (amb divisió interna, però guanya la majoria habitual) que el dret a la llibertat d'expressió no empara, a Espanya, l'ultratge a la bandera, i que per tant aquest ultratge s'ha de perseguir com a delictes. Novament es tracta de donar cobertura jurídica al discurs ultranacionalista de PP, Vox i Ciutadans, i armarlos de raons davant dels enemics d'Espanya i de la seva unitat. Novament, també, es tracta d'utilitzar el poder judicial amb finalitats descaradament polítiques, amb l'esquinçament que això suposa per a la democràcia i l'estat de dret. De fet, la intenció és aprofundir en la involució democràtica iniciada l'any 2015 amb la llei de seguretat ciutadana, més coneguda com a llei mordassa, que PSOE i Unides Podem van anunciar que derogarien i encara no han derogat. A més d'això, el Tribunal Suprem ha pres decisions obertament bel·ligerants des del punt de vista polític i –segons els experts– jurídicament més que discutibles, com la retirada del tercer grau als presos polítics catalans o el reinici del procés judicial contra Arnaldo Otegi pel cas Bateguine. Per altra banda, el PP continua enrocant en la seva negativa a renovar el Consell General del Poder Judicial (CGPJ), i la condició a l'expulsió de determinades formacions (Unides Podem, ERC, Bildu) de la governabilitat de l'Estat.

Si hi afegim els múltiples escàndols fiscals protagonitzats pel cap de l'Estat i la casa reial, i els grotescos esforços per dissimular-los i fer veure que tot és normal, el resultat és que Espanya, cada dia més, s'allunya de qualsevol noció de democràcia avançada. Per contra, s'acosta a un model d'estat autoritari i autàrquic, amb unes elits dirigents decidides a fer literalment el que sigui per no ser descavalcades del poder, obsessionades per protegir-se a elles mateixes de tota objecció, de tota crítica. En particular, la decisió de tornar a jutjar Otegi suposa una insurrecció en tota regla del Suprem davant del Tribunal Europeu de Drets Humans. I el mateix delictes de l'ultratge a la bandera, en el context d'un país que ve d'una dictadura que s'autodefinia amb el nom de "nacionalcatolicisme", és una manera de donar a entendre que Espanya gira l'esquena a la possibilitat d'avançar democràticament.

A molts països democràtics les manifestacions contra la bandera i altres símbols nacionals formen part, com és lògic, de la llibertat d'expressió. És cert que en altres països també democràtics no és així, i que els atacs contra la bandera hi són penats d'una manera o altra. Però ja hem dit que estem parlant d'Espanya, un país que es va passar pràcticament tot el segle XX resistint-se a la democràcia: tan ferotgement, que fins i tot va fer una Guerra Civil per tal d'impedir que la democràcia hi pogués prosperar. Actualment, els poders heurs de la ideologia franquista es dediquen a promoure un ambient d'embrutiment i d'embrutiment de la vida pública que s'acaba fent irrespirable.